

og forhandlet med de paagældende Chefer, og disse har hos deres Minister faaet den fornødne Bemyndigelse til at gaa i Gang med Arbejdet, en Bemyndigelse, som Ministeren har indhentet hos Finansudvalgene. Det er altsaa ingenlunde saadan, at der ikke er arbejdet, tværtimod, der er efter min Mening taget meget praktisk paa Opgaven.

Naar vi saa har haft en Forhandling, enten det nu er med Repræsentanter for Mergelselskaberne eller for Hedeselskabet eller for Statsbanerne, har disse sagt: Vi vilde dog sætte Pris paa, at Udvalget retter en skriftlig Henvendelse til alle de paagældende Institutioner, Mergelselskaber, Hedeselskabet, Privatbaner o. s. v., for at det kan ses, at ogsaa Udvalget lægger Vægt paa, at der, saa vidt det lader sig gøre, tages fat paa Arbejdet. En saadan skriftlig Henvendelse — det, som ellers i Administrationen er det almindelige — har vi da rettet bagefter til de paagældende Institutioner som en Slags Fastslaaen af, at det virkelig var Meningen, at der skulde sættes saadanne Arbejder i Gang, hvorom der havde været Forhandling. Selvfølgelig har vi ikke kunnet indkalde til Forhandling alle Formænd i Bestyrelserne for Privatbanerne, ikke heller alle Formænd i Mergelselskaberne o. s. v. Vi har forhandlet med nogle af dem, og naar der saa er kommet Ønske frem om, at der fra Udvalget blev skrevet til alle, har vi opfyldt dette Ønske.

Jeg har villet benytte denne Lejlighed til at gøre opmærksom paa, at det ærede Medlems (Bresemann) Kritik ikke er berettiget, idet der efter min Mening af Udvalget i den korte Tid, det har bestaaet, er gjort et godt og betydeligt Arbejde, og ikke mindst har Departementschef Vedel som Formand i overordentlig høj Grad baade været interesseret i Sagen og grebet den an paa en, synes jeg da, særdeles praktisk Maade.

Maa jeg, da jeg har faaet Ordet, og da der har været talt saa meget om de offentlige Arbejder, som Staten vilde være i Stand til at sætte i Gang, sige, at ogsaa jeg i saa Henseende gerne vil lægge mit Lod i Vægtskaalen. Jeg tror, at der kunde navnlig for Statsbaneadministrationens Vedkommende sættes noget mere Fart paa at faa Arbejderne fremmet. Men det er Ministeren, der i saa Henseende skal foretage det fornødne. Medens der selvfølgelig ikke er det mindste til Hinder for at gaa i Gang med at sy Uniformer, naar vi har talt med f. Eks. den Kontorchef under

Postvæsenet, der har denne Del af Administrationen under sig, og Generaldirektøren har været til Stede, og naar Ministeren har faaet Bemyndigelse til at bruge Pengene, saa kan et Arbejdes Iværksættelse ikke finde Sted, hvor Taleren er f. Eks. om at gaa i Gang med Jordarbejderne ved Ringsted—Næstved-Banen eller ved Udvidelsen af en Station som Struer, hvor der skal foretages meget store Jordarbejder; den eller de enkelte, under hvem et saadant Arbejde sorterer, kan ikke sætte det i Gang saaledes, som det lader sig gøre med Syningen af Uniformer. Ved saadanne større Foretagender kommer det an paa, at Ministeren siger: Nu skal det Arbejde sættes i Gang, den og den Dag skal de og de Planer være færdige, den og den Dag skal Arbejdet være udbudt, og den og den Dag skal der begyndes paa dets Udførelse. Hvis ikke Ministeren tager Sagen i sin Haand og bestemmer, at saaledes skal det være, gaar det ikke. Dette kan jeg sige efter mit Kendskab til Forholdene ved Statsbanerne, men dette er ikke sagt som en Bebrejdelse mod den enkelte. Men der er her saa mange Led, som har fordelt Ansvar mellem sig, at den ene næsten ikke ved, om det er hans Pligt eller en andens at tage fat. Derfor er det nødvendigt — og det ønsker jeg at understrege saa stærkt som muligt — ved disse store Jernbanearbejder, at Ministeren tager Sagen i sin Haand. De mere underordnede tør ikke begynde at røre paa sig, før de faar en Ordre længere oppe fra. I saa Henseende tror jeg, der med Bette klages over, at det gaar for langsomt, og jeg vil benytte Lejligheden til at sige, at det, det kommer an paa mere end paa noget andet — ogsaa mere end paa, hvad der gøres af Arbejdsudvalget, skønt vi har gjort, hvad vi kunde — er, at Ministeren selv er interesseret i Sagen, tager den i sin Haand og faar Arbejdet sat i Gang.

Til Slutning kan jeg ikke undlade overfor det, som den ærede sidste Taler (Bresemann) bemærkede om de nye Jernbaneanlæg, at sige, at det er overordentlig beklageligt, at man ikke vilde gaa den Vej, som den tidligere Trafikminister, det ærede Medlem fra Frederikshavn (Thomas Larsen) og jeg foreslog, da Tinget sidst havde Sagen om de mange Jernbaneanlæg til Behandling, nemlig fastslaa, hvilke Linier man nu vilde anlægge og give den fornødne Ekspropriationsbemyndigelse, saa havde Rigsdagen Tid til at tale om, hvor vidt der skal bygges en Tunnel eller en Højbro, om denne Højbro skal være af